

Arådalsnytt

Nummer 55, juli 2019

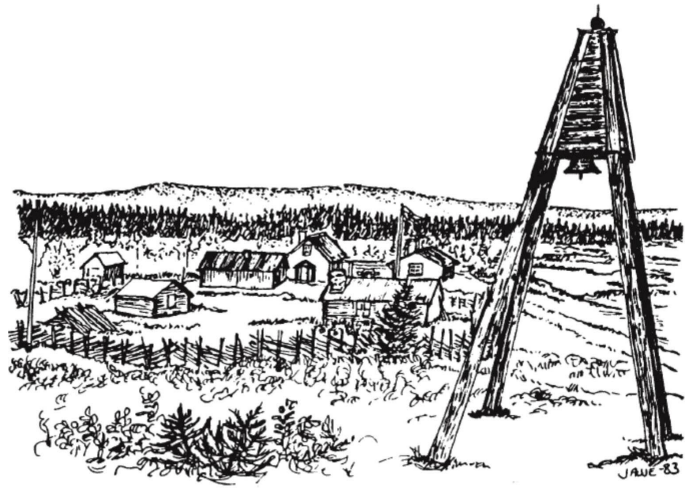
Medlemstidning för
Arådals Samfällighetsförening

Tidningen finns även på: www.aradalen.com

Före påsk och årsmötet satt vi flera stycken i styrelsen och funderade på föreningens framtid. Det sker en viss förnygring bland stugägarna men inte hos styrelsen. Jag har flera gånger skrivit om detta i Arådalsnytt och vädjat till er medlemmar att hjälpa valberedningen att hitta ersättare för oss gamlingar. Detta har gett ett visst resultat i kommittéerna, där det har blivit en förnygring, men framför allt har det blivit fler som hjälps åt. I styrelsen däremot har det gått trögare. Inför årsmötet i år jobbade därför styrelsen intensivt tillsammans med valberedningen för en förnygring. Detta lyckades, då Erik Wåglin, Hoverberg valdes till sekreterare. Maria Waldemarsson, Ås och Anna Henriksson Uppsala valdes till suppleanter. Båda suppleanterna kan tänka sig en plats i styrelsen.

Målet för oss gamlingar, är att vi samtliga ska bli ersatta av yngre förmågor allt eftersom nya suppleanter "jobbar" sig in i styrelsen. Därför kommer vi även fortsättningsvis att ha ett nära samarbete med valberedningen. Detta är egentligen inte styrelsens uppgift, utan det är medlemmarna i Arådals Samfällighet som har det stora ansvaret, att se till att det finns en väl fungerande förening i framtiden.

Jag tror inte att någon har köpt en stuga i Arådalen i spekulationssyfte, utan alla som har stugor i området har det av den anledningen att de trivs med enkelheten, närheten till naturen och att området inte är sönderexploaterat. Vill man gå ut på utedasset, så får man det. Jag vill påstå att området är ett av de sista i Sverige, som är så orört av myndigheter. Detta är ytterligare en anledning, för att medlemmarna måste engagera sig, för en stark förening inför framtiden. I detta ligger att det sker en jämn förnygring i styrelse och kommittéer, så att vi gamlingar hinner och orkar lära ut det lilla vi kan till de yngre. Så låt oss hjälpas åt att skaffa starka och kunniga styrelser inför framtiden!

Snöröjning

I flera år har snöröjningen av våra parkeringsplatser skötts av Fjällfiske AB som ägs av bröderna Johansson i Glen. Till sin hjälp har de haft Kristoffer Borgefjäll. Nu har båda sagt upp snöröjningen. Båda säger sig inte vilja vara bunden av ett avtal, men kan hjälpa till och röja snö vid mån av tid. Vi vet inte riktigt hur vi ska lösa detta, då det kommer att bli orimligt dyrt att rekvirera traktor från Åsarna, Svenstavik eller Storsjö kapell vid varje snöfall. Förmodligen blir det som vi hade det förr, vi får skotta oss genom snöplogkanten och beställa röjning till de större helgerna. Det var likadant med Glenvägen för några år sedan, ingen ville vara bunden av ett snöröjningsavtal, men en åkare kunde ta det i mån av tid. Detta har fungerat bra trots allt. Vår förhoppning är att det ska fungera någorlunda även för oss. Räkna med en sämre snöröjning i vinter och ta gärna med en spade.

Arbetshelgen

Arbetshelg blir det den 10 augusti, med start kl 11:00. Föreningen bjuder på lunch vid kapellet.

Arbetsuppgifter i år är att göra färdig pumpen vid Lostigen, lite snickarjobb vid dansbanans utedass, laga belysningen på parkeringen, sätta upp ny utelampa på dansbanan, olja lite utemöbler, röja ny stig till fjället (ta med motorsåg/röjsåg), göra en liten spång efter en stig, duka för kvällens fest. Om vi får tag i någon utbildare, fortsätta utbilda i hjärt- och lungräddning.

Höstfest

Vi börjar kl 19:00 på kvällen den 10 augusti med en tipspromenad för barn och vuxna.

Middagen börjar ca 20:00. Det blir grillat med tillbehör, samt kaffe och godbit. Lättöl ingår, vill man ha något starkare medtages detta efter behov. Underhållning under kvällen.

Pris 150 kr/person. Barn t.o.m. 14 år gratis.

Buhelg

Söndag den 11 augusti. Program enl. kapellstiftelsen.

Styrelsen/gm. Yngve Boson

Lite om Glenvägens tillkomst.

Kjell Wåglin har gjort en historik om Glenvägens tillkomst.

I juli månad 1954 sammanträffades ett antal innevånare från Glen och vissa jordägare från Borgen vid Beten. Och där vid landsvägskanten skrevs ansökan om försöksstakning. Den 4 maj 1956 genomfördes förättning enligt lagen om enskilda vägar vilket får sägas vara starten på arbetet att få till vägen. Sedan började ett intensivt arbete för att få till finansieringen av vägen. Nedan följer några citat från ett brev ställt till Statsrådet Lars Eliasson avsänt 23 april 1957.

Undertecknade tar sig härmed friheten att tillskriva statsrådet om ovannämnda väg, först får vi gratulera till utnämningen till Statsråd, vilket var till vår stora tillfredsställelse, vi skriver till Statsrådet i detta ärende enär vi anser oss mera personligen bekanta genom förmånen av Statsrådets besök i vår bygd, vid politisk diskussionsafton i Kövra år 1952 före Lucia-valet (omvalet i Jämtland)...

... Nu är stakat från denna väg (Persåsvägen, min anm.), rakt i nordlig riktning väg till lappbyn Glen. Vi har haft uppvaktning inför Länsstyrelsen och Vägdirektören angående vägen och voro de mycket positivt inställda och lades i utsikt att få erhålla bidrag av vägförvaltningen (Enskilda vägar).

Eftersom vägen är av mycket stor betydelse för Glen ansågs att visst anslag borde utgå ur statens lappfond, en ansökan till Konungen har från länsstyrelsen sänts, denna ansökan skall ju behandlas av Jordbruksdepartementet där Statsrådet Näsgård är chef, efter-som han oss veterligt ej är bekant med dessa bygder tillskriva vi Statsrådet Eliasson med Vördsam anhållan att inför Statsrådet Näsgård utverka tillstyrkan av ansökningen (som bifogas i avskrift) om bidrag ur lappfonden...

I februari 1958 hölls konstituerande sammanträde med Glenvägens vägsamfällighet. Dock inkom ett flertal klagomål om vägens dragning och om fördelning av andelar så vägen blev slutligen fastställd i juli 1958 efter att klagomålen återtagits. Troligen skedde diverse förhandlingar mellan styrelsen och markägarna.

Tre alternativa sträckningar hade förberetts varav alternativ 1 och 2, de kortare, svängde ner mot Arån en knapp km söder om Angelicabäcken. Tredje alternativet och det längsta blev det som slutligen byggdes. Vilket troligen får anses som en förutsättning för att stugbyn i Arådalen kunde byggas.

7 juli utannonserades vägen för byggande och 5 anbud inkom varierande mellan 485 000 kr och 779 000 kr. Styrelsen antog det lägsta anbudet men länsstyrelsen godkände inte entreprenören. Länsstyrelsen förordade i stället Gunnar Sjöset som entreprenör

som lagt ett anbud på 500 000 kronor. Efter diverse förhandlingar och kontakter beviljades statsbidrag med 60 procent av beräknad kostnad på 555 000 kronor.

Den 26 augusti 1958 upprättades kontrakt med entreprenören om byggande av den 20 150 meter långa vägen jämte bro över Arån. Bygget startade 30 augusti. Allt eftersom arbetet fortskred konstaterades att bygget var mer komplicerat än vad som förutsetts varför vägen stakades om ett antal gånger. Ansökan lämnades även in till länsstyrelsen om att få byta den planerade bron över Arån mot en multippeltrumma som beräknades bli något billigare.

I styrelsens andra årsberättelse går läsa att vägen "må bedömas som mycket otillgänglig och svårbruten i sin helhet" vilket medförde att det planerade färdigställandet försenades med ett år. Avsyrning genomfördes 29 september 1961 och vägen invigdes 6 oktober 1961 genom att landshövdingen klippte det obligatoriska bandet i Galåbodarna.

Glenvägen var nu färdigbyggd och styrelsen kunde blicka tillbaka på ett väl förrättat värv. Vägen var bra, färdleden till fjällen och turistområdet var öppnat. Glens by hade fått sin isolering bruten och väg till rengårdet var byggd.

Men styrelsen fick genast nya problem att lösa. Myndigheterna ville bara tillstyrka 60 procent i bidrag till underhållet av vägen. Styrelsen ville få 80 procent och i april 1962 fick man besked om att bidraget skulle bli 80 procent av beräknad underhållskostnad. Tillsammans med Persåsvägen, som då också var enskild väg, skickades skrivelse och uppvaktades landshövdingen om att bägge vägarna skulle tas in som allmänna vägar. Detta beviljades för Persåsvägen men inte för Glenvägen.

I årsberättelsen från 1966 kan man läsa om problem med vinterväghållningen. Entreprenören 1964/65 hade för liten traktor/bil som inte klarade av att hålla vägen öppen ända fram till Glen. För att kunna öppna vägen rekvirerades en bandtraktor. Året efter hade entreprenören starkare redskap så vägen kunde hållas öppen trots mer snö. Snömängden gjorde att de utplacerade snöskärmarna snöade över och mindre provisoriska fick sättas upp ovanpå.

På grund av den kalla vintern blev ett flertal vägtrummor igenfrusna med påföljande svallis och vattenöverdrag. Resultatet blev att vattnet skar av vägen på ett flertal ställen. Den enskilda vägen fick vänta tills alla andra vägar fått sina trummor tinade vilket gjorde att skadorna blev större. Styrelsen övervägde då att inköpa egen panna för tining av ingenfrusna trummor. Men vad jag vet inköptes aldrig någon panna.

Kjell Wåglin